

## Plejebørnstilsyn.

—:—

Fru Lemche spørger i sin Artikel om »Plejebørnstilsyn«: »Hvorledes skal den fornødne Sagkundskab tilgives, og hvor finder vi Læresteder?« Dette Spørgsmaal har Damer, der har og har haft Tilsyn med Plejebørn i Aalborg, løst paa en særdeles smuk Maade. Maaske er dette ikke Fru Jensen Storch bekendt, hvad man maa formode, da Fruen ikke i nogen af sine Artikler har nævnt »Aalborg Børnehjælp«. Ganske vist er denne Institution ikke kommunal, men opretholdes ved privat Godgørenhed og navnlig ved et enkelt Ægtepars store og utrættelige Arbejde for Børnesagen — men da »Aalborg Børnehjælp« er stiftet paa Initiativ af Damer, der havde Tilsyn med Plejebørn, synes jeg, den fortjener at nævnes, naar Talen er om Plejebørn, tilmed da den netop er, hvad Fru Lemche spørger efter, »et Lærested«. Tanken om at oprette et lille Hjem for spæde Børn havde længe beskæftiget Damer, der havde set de mer eller mindre gode Forhold, hvorunder smaa Børn anbragtes i private Plejehjem, og i 1904, da Aalborg havde sin første Børnehjælpsdag, blev Tanken realiseret, idet Halvdelen af det store Overskud, denne Dag gav, paa nævnte Ægtepars Foranstaltning blev brugt til at oprette et Plejehjem for.

A. B. har erhvervet en Villa, smukt og sundt beliggende i Byens Udkant; her er Hjemmet installeret, og her kan ugifte Mødre anbringe deres smaa Børn mod en passende Betaling. En Læge fører stadigt Tilsyn med Børnenes Sundhed og Trivsel — en ung, dygtig og veluddannet Plejemoder udfører her den store, ansvarsfulde Plejegering til Mødrenes og Hjemmets Stifteres udelte Tilfredshed. 14 smaa, sunde og velplejede Børn i Alder fra 8 Dage til 2 Aar vokser og trives i de store, lyse Stuer og den solrige Have, og vordende unge Mødre eller Plejersker vil her kunne faa Kendskab til tidssvarende hygiejnisk Barnepleje.

Aalborg, d. 14. November 1913.

Ellen Olsen.

Som Tilsynsførende med Plejebørn vil jeg gerne give et lille Bidrag i Sagen: for og imod lønnet Tilsyn. Jeg tror, det vil blive meget vanskeligt her i København at faa denne store Gerning udført som Velgørenhedsarbejde. At det skulde blive van-

skeligere at faa Damer, der egner sig for Gerningen, naar den er lønnet, kan jeg ikke indse, særlig nu da Damer alle Vegne griber ind i lønnede Stillinger.

Jeg har i 17 Aar ført Tilsyn med Plejebørn i Sundby, begyndte med 11 Plejehjem under meget smaa Forhold i Hjemmene, steg i Løbet af 6 Aar til 22; denne lille Tilvækst skyldtes Sogneraadets Forlangende, at Moderen skulde have Ophold i Kommunen. Stillingen som Tilsynsførende var ulønnet. Da Sundby blev indlemmet i København, gik det rask med Ansøgninger om Plejetilladelse, og Hjemmene, som optog Plejebørn, blev bedre og bedre. Vi har nu i Sundby ca. 230 Hjem, som staar under Tilsyn.

Politiet og Kredslægen undersøger meget nøje Forholdene i Hjemmene, saavel de økonomiske som Sundhedsforholdene, før Plejetilladelse bliver givet, for at gøre det saa betryggende som muligt for Barnet. Dette Arbejde er lønnet. Derpaa overdrages det Tilsynet at paase, at de forskellige Anordninger bliver overholdte, og dette meget store og ansvarsfulde Arbejde kræver efter min Mening ikke alene stor Indsigt i Børnepleje og Kærlighed til Børn, men ogsaa til Forstaaelse af de Forhold og Mennesker, i hvis Hjem man saa at sige skal være en daglig Gæst, komme paa alle Tider af Dagen, uden at de skal føle dem besværede af vort Besøg, og skal man udtroe noget godt for Barnet, maa Besøget ikke være forhastet. Foruden de mange daglige Besøg, de meget lange Veje i de udstrakte Kredse, fører vi Journal over Hjemmene og Børnene og har en ugentlig Konference med Kredslægen, saa det er jo ikke et ganske lille Arbejde, der paa-hviler os. Og hvorfor skulde det være ulønnet?

Ligesom Fru Storch-Jensen mener jeg, at der maa bestaa et Tillidsforhold mellem Tilsyn og Plejemoder, saaledes at hun trygt henvender sig til os med de forskellige Bekymringer, der som Regel følger med ved at have fremmede Folks Børn i sit Hjem, og jeg synes, at Hjemmene skal føle, at ogsaa vi er med til at bære en Del af Arbejdet for at gøre det saa godt som muligt for de smaa, hjemløse Børn, der skal ty til Fremmede for at faa den Pleje og Kærlighed, som er saa nødvendig for Barnet. Og med Glæde kan jeg sige, at der ofres uendelig megen Kærlighed og Godhed paa Børnene i de

mange udmærkede Plejehjem, som vi nu Gudskelov er naaet til at faa. Dette tror jeg, at alle Tilsynsdamerne i København er enige med mig i, og at Forholdene for Plejebørn i de sidste 10 Aar har bedret sig betydeligt under Sundhedskommissionen og dens lønnede Tilsynsdamer.

J. Lund.

Redaktionen modtager gerne Indlæg i dette vigtige Spørgsmaal.

## Dansk Navneskik.

Af A. Stampe Feddersen.  
(Fortsat.)

—o—

Så hævdes det, at det er nødvendigt at kalde hustruen ved mandens titel; „fordi så mange mennesker hedder Hansen, Jensen, Nielsen, Petersen o. s. v., og så kan man ikke kende forskel på dem, når mandens titel ikke kommer med.“ Et underlig bagvendt forsvar! Var det så ikke naturligere, at man fik nogle ordentlige slægtnavne og ikke lod tusinder og atter tusinder af mennesker gå omkring og hedde Hansen, Nielsen, Jensen, Petersen o. s. v. Kan man kalde det et egennavn? Mig forekommer det, at det er et fællesnavn.

Hvorledes er da denne skrækelige uheldige navneskik kommen ind?

I forrige hundredår hed Jens Pedersens søn Peder Jensen og hans datter Ane Jensdatter. Det var i og for sig en køn skik, udsprungen som den var af folkets sunde sans: hvert menneske skulde have sit navn, og navnet skulde vise, hvem man var søn eller datter af. Ætten nævntes så ofte mand og mand imellem ved et tilnavn — og disse tilnavne var tit meget kønne og velklingende, eller efter den gård de ejede eller lignende. Ingen faldt på at kalde en datter søn. Endnu er sporene af den gode, gamle skik, at hustruen bar sit eget navn og kaldte sig sin fars datter, ikke uddød. Ældre folks død kundgøres ikke sjælden i aviserne som følgende, der for nylig fandtes i en avis: „Igår døde min kære hustru, Kirstine Larsdatter, i en alder af 75 år. På mine børns og egne vegne Hans Petersen.“ Så man ser, de sidste spor er ikke udslettede.